

# ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ

για τις φυλακές και τους κρατούμενους αγωνιστές

όσο υπάρχουν φυλακές κανείς δεν είναι ελεύθερος



Εισήγηση

Ιούνιος 2011

### αντί εισαγωγής

Το 12σέλιδο που κρατάτε στα χέρια σας, αποτελεί την συλλογική απόπειρα ατόμων του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Πολυτεχνείου να ψηλαφίσουν το ζήτημα της φυλακής, έχοντας σαν κύριο ερέθισμα τους δεκάδες φυλακισμένους συντρόφους/αγωνιστές, που βρίσκονται έγκλειστοι στα κελιά της δημοκρατίας.

Οι σκέψεις μας και οι δράσεις μας, βρίσκονται στο πλευρό τους.



Οι φυλακές,ως κρατική επιλογή και θεσμός του συστήματος για την διατήρηση της “έννομης τάξης” και της κοινωνικής “ομαλότητας”, δεν είναι παρά ένα εκδημοκρατισμένο μέσο για την καθυπόταξη και την αδρανοποίηση συνειδήσεων, ιδεών και πρακτικών που δεν διασταυρώνονται με τους κυρίαρχους δρόμους της εξουσίας, ένα μέσο για την επιβολή του φόβου ως μοναδικού οδηγού επιβίωσης.

Ο ρόλος τους είναι διττός:

απο την μία η εκδικητική τιμωρία (“σωφρονισμός”), στο όνομα της “δημοκρατίας”, στο πρόσωπο αυτών που πέρασαν την διαχωριστική γραμμή της “νομιμότητας”, και απο την άλλη αποτελεί μια διαρκή απειλή προς δυνητικούς “παραβάτες”.

Μια “νομιμότητα” η οποία ορίζεται και καθορίζεται απο τους απο “πάνω” και επιβάλλεται ουσιαστικά με την βία στους απο “κάτω”, που μεταβάλλεται ανάλογα με τις προθέσεις της εξουσίας προκειμένου να προστατέψουν πιο αποτελεσματικά το σύστημα και τους υποστηρικες του,ειδικά σε οξυμένες κοινωνικές συνθήκες όπως οι σημερινές.



Είναι ένα απο τα απεχθέστερα μέτρα καταστολής, σε αυτήν την περίπτωση άμεσης και ορατής, που χρησιμοποιείται απο την εξουσία για την διαιώνιση των εκμεταλλευτικών και καταπιεστικών σχέσεων, των οικονομικών και κοινωνικών ανισοτήτων που η ίδια επιβάλλει , για να εξασφαλίσει την διαιώνιση αυτού του σάπιου συστήματος.

Ο καπιταλισμός ποινικοποιεί αυτό το οποίο ο ίδιος παράγει: ποινικοποιεί την φτώχεια, ποινικοποιεί την εξαθλίωση.

Έτσι οι φυλακές ξεχειλίζουν ουσιαστικά απο χρήστες ναρκωτικών, μικροαπατεώνες , ληστές, εκδιδόμενες γυναίκες, ως επί τω πλείστων δηλαδή άτομα απο ευαίσθητες και ευπαθείς κοινωνικές ομάδες δείχνοντας έτσι ότι η “δικαιοσύνη” δεν υπάρχει για τους φτωχούς, τους καταπιεσμένους και εκμεταλλεζόμενους.

Ταυτόχρονα συνιστούν μια διαρκή “απειλή” στέλνοντας ένα “έμμεσο” μήνυμα: ή θα ζεις μέσα σε αυτήν την κοινωνία με τους όρους που αυτή έχει θέσει ή αργοπεθαίνεις σε μια απο τις φυλακές.

Όσο για τις συνθήκες που επικρατούν μέσα σε αυτές δε θα μπορούσαν παρά να είναι άθλιες, προσβάλλοντας την ανθρώπινη αξιοπρέπεια : υπερσυσώρευση ατόμων στο ίδιο κελί, συνεχής επιτήρηση και έλεγχος τόσο απο δεσμοφύλακες όσο και απο κάμερες, ψυχοφάρμακα για την καταστολή των εξεγέρσεων μέσα στις φυλακές, πειθαρχικά μέτρα, συνεχείς κολπικοί και πρωκτικοί έλεγχοι που ουσιαστικά συνιστούν βιασμό, ξυλοδαρμοί , εξευτελισμοί συνθέτουν την εικόνα μιας αποθήκης ανθρώπων, ανθρώπων αποκομμένων απο τον κοινωνικό περίγυρο, εγκλωβισμένων σε έναν αργό και βασανιστικό θάνατο χωρίς καμία έξοδο διαφυγής, παγιδευμένων στην νεκρή ώρα, στην απομόνωση των αισθήσεων και τον ακρωτηριασμό των συναισθημάτων. Η πλήρης απομόνωση κρατουμένων για μεγάλα χρονικά διαστήματα καθώς και οι ξαφνικές και συχνές μεταγωγές αποτελούν εκφάνσεις των τακτικών που χρησιμοποιούνται τόσο στους αιχμαλώτους για ριζοσπαστική δράση όσο και σε όσους αντιδρούν και αγωνίζονται, ενίοτε πολιτικοποιούνται, εντός των τειχών της φυλακής.

“Τι να ξεχάσω; Ότι είμαι ένας απο τους περιφρονημένους ανθρώπους που τους παρατούν να πεθάνουν στην φυλακή στο όνομα μιας σκοτεινής εκδίκησης; Ποτέ δεν έκρυψα την απέχθειά μου για το σύστημα, ιδίως το σωφρονιστικό. Ούτε τώρα θα το κάνω. Είμαι σίγουρος ότι παρ’όλα τα ελαττώματα, η ψυχή του παράνομου που όλοι τον δείχνουν με το δάχτυλο-κατήγορο έχει περισσότερη ευγένεια και αγάπη απο όλους μαζί εκείνους που προετοίμασαν , επεξεργάστηκαν και αποφάσισαν τον εγκλεισμό του. Δε θα επιδοκιμάσω αυτό το σύστημα με αντάλλαγμα κάποιες υποσχέσεις, όχι, ακόμα κι αν αυτό μου στοιχίσει απομόνωση για όλη μου τη ζωή”

Χοσέ Ταρίο Γκονζάλες



## Οι κρατούμενοι αγωνιστές στη σημερινή συγκυρία

Οι διώξεις, οι φυλακίσεις και γενικά η εξόντωση αυτών που εξεγείρονται αποτελούν θεμέλιο λίθο για κάθε σύστημα εξουσίας, σε κάθε χρόνο και σε κάθε τόπο. Ειδικότερα στον ελλαδικό χώρο, δεν είναι πρωτοφανές φαινόμενο οι φυλακίσεις ή εκτοπίσεις ανθρώπων, παλαιότερα κομμουνιστών, που διώκονταν είτε φρονηματικά είτε για την ριζοσπαστική τους δράση. Η ιστορία των πολιτικών κρατουμένων στην Ελλάδα είναι μακρά, και έχει σίγουρα την δική της ιδιαίτερη θέση στη συλλογική μνήμη του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Στη σημερινή συγκυρία, μιλώντας για τους αιχμαλώτους πολέμου στα κελιά της δημοκρατίας αλλά και εν γένει την κατασταλτική πολιτική του ελληνικού κράτους, εντοπίζουμε μια ποσοτική και ποιοτική αναβάθμιση.



Ο αριθμός των φυλακισμένων αγωνιστών έχει φτάσει σε αριθμούς άνευ προηγουμένου για τα δεδομένα της μεταπολιτευτικής περιόδου και της περίφημης δημοκρατίας. Μιλάμε για σχεδόν πενήντα κρατούμενους που διώκονται για τη ριζοσπαστική τους δράση, εκτός αλλά και εντός των τειχών, άσχετα αν αποδέχονται ή όχι τις κατηγορίες που τους αποδίδονται. Πρόκειται στη πλειονότητά τους για συντρόφισσες και συντρόφους από τον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο, χωρίς αυτό να είναι βέβαια αποκλειστικό, καθώς κρατούνται ως γνωστόν και μέλη της 17 Νοέμβρη.

Η ποσοτική αύξηση των φυλακισμένων αγωνιστών συνοδεύεται και έπεται της ποιοτικής αναβάθμισης που διαφαίνεται στην κατασταλτική στρατηγική που χαράσσει το κράτος και οι μηχανισμοί του, με έμφαση στα τελευταία χρόνια. Με απαρχή τις συλλήψεις για την 17 Νοέμβρη, ο τρομονόμος υφίσταται ριζικές αλλαγές για να αποτελεί πλέον ένα από τα βασικότερα στοιχεία στο νομικό οπλοστάσιο του κράτους. Σε μια δεύτερη αναθεώρηση του τρομονόμου το καλοκαίρι του 2010, διευρύνεται ακόμα περισσότερο το πεδίο εφαρμογής του σε διαδηλωτές ή συνδικαλιστές, επαληθεύοντας τις χειρότερες προβλέψεις.

Πρόκειται κατ' ουσίαν για ένα νόμο-λάστιχο, που φτιάχτηκε με τρόπο τέτοιο ώστε να εφαρμόζεται με ευκολία σε μεγάλη ποικιλία υποθέσεων και παρακάμπτοντας θεμελιώδεις κανόνες της αστικής-δημοκρατικής δικονομίας. Οι νομικές ακροβασίες σε διάφορες υποθέσεις συντρόφων έρχονται ως προέκταση του τρομονόμου. Ενδεικτικά αναφέρονται: η εγκληματοποίηση-ποινικοποίηση σχέσεων με άτομα που απλώς κρίνονται ύποπτα για παράνομες πράξεις από τις αρχές, η ποινικοποίηση της αλληλεγγύης, η απόδοση κατηγοριών χωρίς να έχει τελεστεί παράνομη πράξη, η κατηγορία για συμμετοχή σε αόριστη- μη ονομαζόμενη τρομοκρατική οργάνωση και άλλα πολλά.

Όσον αφορά την διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής, η 2η αναθεώρηση ήλθε να επισφραγίσει νομικά (πραξικοπηματικά στο θερινό τμήμα της βουλής), την εφαρμογή του τρομονόμου σε 19 συλληφθέντες διαδηλωτές τον Δεκέμβρη του 2008 στη Λάρισα.

Στην ποιοτική αναβάθμιση της καταστολής εντάσσεται και η ψήφιση του ιδιώνυμου για τις κουκούλες, στοχεύοντας στην αναχαίτιση των συγκρουσιακών διαθέσεων στις πορείες, κατά τα ευρωπαϊκά πρότυπα. Αν και ο νόμος αυτός αρχικά υποβαθμίστηκε με διακηρύξεις από τους εγκληματίες του ΠΑΣΟΚ, τελικώς είναι αυτός που μέχρι στιγμής επιφέρει βαρείες ποινές σε διαδηλωτές, με μια απλή μαρτυρία μπάτσου, απλώς γιατί φορούσαν μαντήλι ή κράνος.

Αξίζει να σημειωθεί επίσης, ότι στην υπόθεση του Άρη Σειρηνίδη, το νέο στοιχείο που προσπαθεί να εισάγει το κράτος είναι η χρήση DNA και η θεμελίωσή του στην απόδειξη ή όχι της ενοχής των κατηγορουμένων.

Η συνολική αναβάθμιση της καταστολής δεν μπορεί να ιδωθεί διαχωρισμένα από γενικότερη κοινωνική και οικονομική κατάσταση στην Ελλάδα και τον κόσμο. Την στιγμή που κρίση χρέους, ως δομική παθολογία του ήδη αντιφατικού καπιταλιστικού συστήματος, χρησιμοποιείται ως πολιορκητικός κλοιός για την βίαιη αναδόμηση των κοινωνικών σχέσεων σε βάσεις οξύτερης εκμετάλλευσης, το κράτος πρόνοιας, το κοινωνικό κράτος υποχωρεί ή καταρρέει. Το ύστατο καταφύγιο για την διάσωση του καθεστώτος είναι η καταστολή.

Καθώς εντείνεται η γενικευμένη επίθεση στα εργασιακά κεκτημένα, τις ατομικές και συλλογικές ελευθερίες, είναι φυσικό οι κυρίαρχοι να ποντάρουν στην πάταξη κάθε εστίας αμφισβήτησης ή/και εξέγερσης.

Στην φάση αυτή, οι φυλακισμένοι αγωνιστές, μέρος ενός ευρύτερου ριζοσπαστικού και ανταγωνιστικού κινήματος, αποτελούν την αιχμή του δόρατος της κρατικής καταστολής αλλά και πεδίο πειραματισμών. Ταυτόχρονα με την ένταση των διώξεων και των φυλακίσεων αναρχικών, διευρύνεται το φάσμα της καταστολής και μετατοπίζεται και σε άλλες κοινωνικές ομάδες. Το κράτος επιχειρεί να επιβληθεί με την πυγμή, χωρίς κανένα δισταγμό. Οι αρνητές του κόσμου αυτού, αυτοί που συνειδητά επιλέγουν την αντιστάση και την εξέγερση, οφείλουν πρώτοι και παραδειγματικά να τιμωρούνται.

Έτσι οι αναρχικοί κρατούμενοι και διωκόμενοι, υφίστανται την άκρατη συκοφάντηση από το μέσα μαζικής εξαπάτησης, εμφανίζονται ως εγκληματικές φιγούρες, οι πράξεις τους απονοηματοδοτούνται και διαχωρίζονται από το κοινωνικό και απελευθερωτικό τους περιεχόμενο.

Έτσι, η καταστολή προβάλλει ως το μόνο όπλο της εξουσίας απέναντι σε κοινωνικές ομάδες που αντιστέκονται, όπως οι εργαζόμενοι που απεργούν και διαδηλώνουν, οι κάτοικοι της κερατέας που δεν θέλουν τη σκουπιδοποίηση της περιοχής τους, οι μετανάστες που διεκδικούν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και εργασίας. Απέναντι σε αυτούς, το κράτος επιδεικνύει μηδενική ανοχή, δίνοντας το πραγματικό περιεχόμενο στη φράση “στην δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα”.



“Δεν αγωνιζόμαστε για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων από φιλανθρωπία ή ουμανισμό... είναι μια πολιτική πράξη, μια ταξική τοποθέτηση. Μια πράξη αγώνα για την επαναοικειοποίηση της μνήμης και της γνώσης, για περισσότερη δύναμη και μια στιγμή μάχης για την καταστροφή της αστικής εξουσίας. Με τον αγώνα για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων επανακτούμε την αποκρυμμένη ιστορία και την αγωνιστική εμπειρία.”

Ζοέλ Ομπρόν, Ναταλί Μενινιόν, Ζαν-Μαρκ Ρουγιόν  
Φυλακισμένα μέλη της Action Directe

## το ζήτημα της αλληλεγγύης

Αγωνιζόμαστε για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων και στεκόμαστε αλληλέγγυοι με αυτούς διότι αναγνωρίζουμε τη δράση και τον αγώνα των φυλακισμένων αγωνιστών ως ένα κομμάτι του δικού μας αγώνα, αναγνωρίζουμε το ότι βρισκόμαστε στην ίδια πλευρά του οδοφράγματος απέναντι στους εκμεταλλευτές και τους καταπιεστές.

Κάθε κίνηση κοινωνικοποίησης των υποθέσεων των κρατουμένων, των φυλακίσεων ή ακόμη των ίδιων των επιλογών του κρατουμένου, έχει βαρύτητα και σημασία. Η αλληλεγγύη δεν είναι μια στεία σχέση που έχει ως μοναδικό στόχο την απλή καταγραφή της κατάστασης των κρατουμένων διολισθαίνοντας έτσι στην θυματοποίησή τους αλλά μια δυναμική και εύθραυστη σχέση, ένας χώρος γόνιμων αντιθέσεων και συμφωνιών. Οι αφίσες, τα κείμενα, οι μικροφωνικές, η οικονομική/υλική στήριξη, οι δυναμικές ενέργειες, οι καταλήψεις δημόσιων χώρων έχουν ως στόχο την ανάδειξη του πολιτικού χαρακτήρα των διώξεων αλλά και την δημιουργία ευνοϊκών συνθηκών για την απελευθέρωση των κρατουμένων.

Η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές, δε σημαίνει φυσικά την ταύτιση των αντιλήψεων για το σύνολο των ζητημάτων του κοινωνικού ανταγωνισμού και της επαναστατικής ανατροπής. Δε σημαίνει ταύτιση με τις πρακτικές, τις μεθόδους και τον πολιτικό λόγο των φυλακισμένων αγωνιστών. Κάτι τέτοιο είναι πρακτικώς αδύνατο, δεδομένης της διαφορετικότητας στις αντιλήψεις, των ανθρώπων εντός και εκτός των τειχών. Φυσικά όλοι συμφωνούν εξ'αρχής στο πρόταγμα της κοινωνικής ανατροπής.

Η αλληλεγγύη είναι η πρόταση ενάντια στον κατεκερματισμό που επιβάλλει η εξουσία. Οι επιμέρους αγώνες, κινητοποιήσεις, διεκδικήσεις διατηρώντας τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους, τελικά συναντώνται σε μια κατεύθυνση ρήξης με το υπάρχον. Από τον αγώνα των κατοικών της Κερατέας ενάντια στη υποβάθμιση της περιοχής τους, μέχρι τις απεργίες των εργαζομένων, τους κατελημμένους χώρους, τους αγώνες των μεταναστών, τις διαδηλώσεις, τις συνελύσεις γειτονιών, η αλληλεγγύη είναι στάση αμοιβαίας αναγνώρισης και πολλές φορές σύμπραξης αυτών που δρουν σε διαφορετικά πεδία και με διαφορετικές καταβολές. Έτσι υπάρχει μια οργανική σχέση της αλληλεγγύης προς τους φυλακισμένους αγωνιστές με την ευρύτερη κοινωνική αλληλεγγύη, όπως άμεσα συνυφασμένη είναι η βία που ασκείται από το κεφάλαιο και την εξουσία και της κατασταλτικής βίας που χρησιμοποιείται για την αναχαίτιση του ριζοσπαστικού κινήματος.

**Όποιος ξεχνάει τους πεινασμένους του πολέμου,  
ξεχνάει και τον ίδιο τον πόλεμο...**



αύρα θάνατος θάλασσα  
αύρα θάνατος θάλασσα  
αύρα θάνατος θάλασσα  
αύρα θάνατος θάλασσα  
αύρα θάνατος θάλασσα

**Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι  
Πολυτεχνείου**

**Αίθουσα 11  
κτ.Χημικών Μηχ. Πολυτεχνειούπολη**